

LA RIVIERE & VOORHOEVE, ZWOLLE

VERGADEREN

OP GRONDSLAG VAN

MATTHEÛS XVIII : 20.

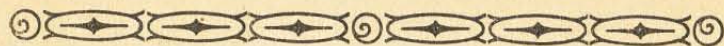
DOOR

J. N. VOORHOEVE.

's-GRAVENHAGE,

J. N. VOORHOEVE.

Vergaderen op grondslag van Mattheüs XVIII : 20.

„Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijnen naam, daar ben Ik in het midden van hen.”

Het is een kostelijke waarheid, die ons in deze woorden, voorkomende in Mattheüs 18 : 20, wordt voorgesteld. Eigenlijk zijn in deze heerlijke uitspraak van den Heere Jezus Zelf **zeven** belangrijke waarheden vereenigd, die zich alle groepeeren rondom Hem, die het Middelpunt der Zijnen is; het Middelpunt van hen, die in Zijn gezegenden Naam vergaderd zijn. Deze zeven waarheden, (of deze ééne waarheid in haar zevenvoudigen vorm,) wijzen ons achtereenvolgens aan: 1° de *plaats*, waar de geloovigen vergaderd zijn; 2° het *getuigenis*, dat zij vormen; 3° de *gemeenschap*, waartoe zij gebracht zijn en die zij beoefenen; 4° het standpunt van *afzondering*, dat zij innemen; 5° het *gezag*, voor hetwelk zij zich buigen; 6° de *tegenwoordigheid* des Heeren, die in hun midden wordt gevonden; en 7° het *middelpunt*, waaromheen allen vergaderd zijn. — Laat ons nader op elk dezer belangrijke waarheden afzonderlijk ingaan, opdat wij helder en klaar zien, hoe alles zich beweegt om den Persoon van Christus, die het Middelpunt der waarheid is, en opdat ons oog en hart gericht worde op Hem, die het Middelpunt der eenheid van Gods kinderen is!

1. Het woord „waar,” waarmede onze tekst begint, en dat nauw samenhangt met het woord „daar,” hetwelk verderop wordt genoemd, maakt het duidelijk, dat de Heere Jezus Zelf aan de Zijnen een plaats aanwijst, waar Hij belooft in het midden van hen te zullen wezen. Wanneer het namelijk gaat om den eeredienst, is het nooit van onzen wil afhankelijk, waar en hoe deze moet plaats vinden. Over het „hoe” spreken wij zoo God wil een andere maal. Thans willen wij aantonen, dat God niet *ons* de vrijheid laat, om het „waar” te kiezen, om zelf de plaats te bepalen, waar wij Hem hebben te aanbidden. In de geschiedenis van Israël komt dit zeer duidelijk uit. In Exod. 20 : 24—26 lezen wij: „Maak Mij een altaar van aarde, en offer daarop uwe brandofferen en uwe dankofferen... Aan *alle plaats, daar Ik Mijns Naams gedachtenis stichten zal*, zal Ik tot u komen en u zegenen. Maar indien gij Mij een steenen altaar zult maken, zoo zult gij dat niet bouwen van gehouwen steen; zoo gij uw houwijzer daarover verheft, zoo zult gij het ontheiligen. Gij zult ook niet met trappen tot Mijn altaar opklimmen.” Het altaar is het heerlijk type van het Middelpunt, want in den Persoon en door het werk van Jezus Christus komen God en de zondaar samen. God is zóó nabij den zondaar gekomen, dat niet de zondaar zelf iets heeft te verrichten, of tot Hem heeft op te klimmen. Geen houwijzers van zelfwerkzaamheid, of trappen van eigengerechtigheid mogen gevonden worden bij Zijn altaar, bij de plaats, waar God en de mensch elkaar ontmoeten. De God van Israël Zelf wees Zijn volk deze plaats aan, waar Hij een gedachtenis van Zijn Naam zou stichten. God veroorloofde niet, dat men dit naar zijn eigen gedachte of eigen wil doen zou. *Hij Zelf* zou de plaats kiezen onder al de stammen, om er Zijn Naam een gedachtenis te stichten, en naar die plaats moest de Israëliet

heengaan, want dáár woonde God, dáár zou Hij zegenen, dáár moest men zijn offeranden brengen. Week men daarvan af, dan werd dit aangeduid als ongehoorzaamheid; maar handelde men naar deze aanwijzing, dan droeg men de goedkeuring des Heeren weg. Nadat het volk gezondigd had tegen God, door het gouden kalf op te richten, werd de tent van Mozes, als de tent der samenkomst, buiten het leger geplaatst. En wij lezen dan de treffende woorden: „En het geschiedde, dat *al wie den Heer zocht uitging tot de tent der samenkomst, die buiten het leger was.*” (Ex. 33 : 7.) De vrome Israëliet moest dus zoeken naar de plaats *door den Heer aangewezen*, waar hij den Heer Zelf vinden kon. In Deut. 12 : 5—7 lezen wij: „Naar de plaats, die de Heer, uw God, uit al uwe stammen verkiezen zal, om Zijnen Naam aldaar te zetten, naar Zijne woning zult gijlieden vragen, en daarheen zult gij komen; en daarheen zult gijlieden brengen uwe brandofferen en uwe slachtofferen, en aldaar zult gijlieden voor het aangezicht des Heeren uws Gods vroolijk zijn.” En zij worden in dat hoofdstuk verder vermaand om zich te wachten, niet in alle plaats, die zij zien zouden, te offeren, maar, al was die plaats ook ver van hen, toch, in betrekking tot hun heilige dingen, te komen tot de door den Heer verkoren plaats. (Zie ook Deut. 16 : 5.) Ook Salomo spreekt over de plaats, die God Zelf had aangewezen, en bidt Hem in die plaats te hooren naar de smeekingen van Zijn volk. En zelfs de teruggekeerden uit de ballingschap van Babel, verzamelden zich als een eenig man in de plaats, door God aangewezen, en bouwden er het altaar van den God van Israël, het vestigende op zijn stelling, hoewel er verschrikking rondom hen was vanwege de volken der landen. (Ezra 3 : 2 en 3.) Reeds in het heerlijk verlossingslied, door Mozes en de kinderen Israëls

aan de overzijde van de Roode Zee gezongen, lezen wij de geloofsworden: „Die zult Gij inbrengen en planten op den berg Uwer erfenis, ter plaatse welke Gij, o Heer, gemaakt hebt tot Uwe woning, het heiligdom, hetwelk Uwe handen gesticht hebben, o Heer.” (Ex. 15 : 17.) — Zóó nu is het ook in betrekking tot de Gemeente. Wel is waar, is haar niet een stad of gebouw aangewezen, waarin zij haar eeredienst heeft te plegen, maar zij zelf is het gebouw, de tempel, waarin God door Zijn Geest woont. (Hebr. 3 : 6.) De Heer Jezus heeft gezegd: „De ure komt, dat gijlieden noch op dezen berg, noch te Jeruzalem den Vader zult aanbidden . . . De ure komt, en is nu, dat de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid.” (Joh. 4 : 21—24.) De eeredienst is dus niet meer in Samaria of Jeruzalem, en wij moeten niet naar een andere zichtbare plaats op aarde zoeken als de plaats, waar wij heen zouden moeten gaan om te aanbidden. Neen, wij moeten aanbidden in geest en in waarheid, met dezulken, die God ook alzóó aanbidden. En wij hebben te zoeken naar de zedelijke aanwijzingen, die Gods Woord ons geeft, om te kunnen verstaan op welke wijze de dingen, die te voren geschreven zijn, tegenwoordig moeten worden toegepast. De uitdrukking „in geest en in waarheid” geeft aan het vleesch of aan den wil van den mensch niet meer plaats dan de wet deed; zoodat wij niet vrij zijn, om de beginselen van het vergaderen of de orde van den eeredienst naar onze eigen gedachte te bepalen, evenmin als de Israëliet hierin vrij was. Geen mensch mag zich het gezag aanmatigen, geen vereeniging van menschen zich het recht veroorloven, zelf te bepalen waar de plaats voor den eeredienst is. Neen, het komt alleen den Heer toe, om te zeggen, waar Hij Zijn Naam zetten zal; en daar, waar Hij Zijn Naam

zet als middelpunt, dáár is de plaats van het vergaderen. In Matth. 28 lezen wij: „Ziet, Hij gaat u voor naar Galiléa; daar zult gij Hem zien.” En later: „Boodschapt Mijnen broederen, dat zij heengaan naar Galiléa, en aldaar zullen zij Mij zien.” Terwijl ons wordt medegedeeld, dat de discipelen naar den berg gingen, waar Jezus hen bescheiden had. Rondom het altaar hadden de teruggekeerden uit de Babylonische gevangenschap hun eeredienst, ook toen er geen tempel was. En rondom den Persoon van den Heer Jezus en Zijn volbracht offer hebben de geloovigen thans hun eeredienst, ook al wordt de eenheid der Gemeente in haar geheel niet meer aanschouwd. Waar de Heer is, daar moeten ook wij zijn. Hij Zelf bepaalt de plaats, waar Hij de Zijnen wenscht te zien. En het is onze roeping, naar den Heer te zoeken, die het Middelpunt der Zijnen, het Middelpunt der eenheid is. Hij zegt tot allen, die Zijne broeders zijn, dat zij tot Hem moeten komen. Gelijk in Hebr. 13 : 13 gezegd wordt: „Laat ons derhalve uitgaan buiten de legerplaats, Zijnen smaad dragende,” terwijl de nadruk wordt gelegd op het „tot Hem” uitgaan. Zich afzonderende van de legerplaats, waar Hij is buitengeworpen en dus niet is te vinden, ontmoet men Hem buiten de legerplaats, en buigt zich daar voor Hem in aanbidding neder. De blindgeborene werd uit de vergadering van Israëel uitgeworpen, maar kwam (zooals Bellett eens zoo schoon heeft gezegd) in de armen van Jezus terecht! — Een treffend beeld van deze waarheid hebben wij in de geschiedenis van David. David beteekent „beminde” en is een voorbeeld van den Heer Jezus, den Geliefde Gods. En tot hem vergaderden allen, die benauwd en bitterlijk bedroefd waren, en hij werd tot overste over hen. De spelonk van Adullam was geen aantrekkelijke plaats; het was er duister en vol

gevaaren. Maar de persoon van David maakte deze plaats tot een liefelijk oord. Allen, die tot hem hun toevlucht namen, vonden er verkwikking voor hun ziel, erkenden David als hun hoofd, en werden straks met hem rijkelijk gezegend. Zoo is het ook nu met allen, die waarlijk Jezus zoeken. Al worden zij veracht en miskend, er is voor hen geen liefelijker plek, dan in de tegenwoordigheid van hun Geliefde, en zij erkennen Hem als hun Heer, die hen straks als koningen met Hem zal doen heerschen.

2. Het tweede, waarover onze tekst spreekt, is het getal „twee of drie.” Dit houdt zeer zeker de vertroostende gedachte in, dat, al zouden er slechts twee of drie zijn, die de plaats hebben gezocht, door den Heer aangewezen, Hij ook aan dit kleine getal Zijn belofte verbindt. Vooral voor de dagen van het verval der Gemeente is dit een heerlijke bemoediging. Niet alleen in den beginne, toen de duizenden de plaats hadden gezocht en gevonden, door den Heer verkoren, was de Heer in het midden; maar ook als het zóó zou worden, dat er slechts twee of drie zouden zijn, die in getrouwheid de aanwijzing des Heeren zouden opvolgen, zou Hij Zijn belofte gestand doen. Is het niet, alsof de Heer, die alle dingen te voren weet, in het noemen van het kleinste aantal voorziening gegeven heeft voor de dagen van het verval der Gemeente? Wát ook verdwenen is, de heerlijke belofte des Heeren is gebleven, dat Hij in het midden is, waar de „twee of drie” tot Hem vergaderd zijn.

Waar in Uw naam en tot Uw eere
Slechts twee of drie vergaderd zijn,
Daar geldt reeds Uw belofte, Heere,
Daar wilt Gij in hun midden zijn!

Behalve deze vertroostende gedachte echter, die in de

woorden „twee of drie” ligt, kunnen wij er ook een zinspeling in vinden op hetgeen ons zoowel in het Oude als in het Nieuwe Testament wordt medegedeeld aangaande het **getuigenis**. In Deut. 19 : 15 wordt gezegd: „Op den mond van twee getuigen, of op den mond van drie getuigen zal de zaak bestaan.” En in Matth. 18 : 16 — dus eenige verzen vóór het door ons behandelde woord — lezen wij: „Opdat door den mond van twee of drie getuigen alle woord besta.” En Paulus zegt tot de Korinthiërs: „In den mond van twee of drie getuigen zal elke zaak bestaan.” Uit deze aanhalingen is derhalve bewezen, dat de twee of drie door God beschouwd worden als een getuigenis voor eenige zaak. Welnu, zóó is het ook in betrekking tot het vergaderd zijn in den Naam des Heeren. Zij, die den Heer zoeken, die rondom het Middelpunt vergaderd worden door den Heiligen Geest, vormen een getuigenis, al zouden het er slechts twee of drie zijn. Eén alleen kan geen getuigenis vormen. Daarom is het zoo belangrijk, dat ieder, die zich afgezonderd heeft van de vaten tot oneer, aan de voeten van den Heer komt, om daar anderen te ontmoeten, die Hem óók aanroepen uit een rein hart, (2 Tim. 2 : 21 en 22.) opdat dezulken te zamen een getuigenis vormen voor Zijn Naam en Woord, gelijk gezegd wordt tot de Gemeente te Filadelfia in Openb. 3 : 8: „Gij hebt Mijn Woord bewaard, en Mijn Naam niet verloochend.” Het is alsof wij het woord van Jesaja hooren: „Tot de wet en tot de getuigenis.” Wij moeten terugkeeren tot *dat* wat van den beginne is; dat is tot het Woord! En tot *Hem*, die van den beginne is; tot Zijn Naam. (1 Joh. 2 : 24.) — Welk een heerlijk voorrecht is het, te behooren tot hen, die aldus, te midden van het verval, een getuigenis zijn voor Hem, die zoo gaarne in het midden der Zijnen vertoeft!

3. Thans volgen de woorden: „vergaderd zijn,” eigenlijk: „bijeën vergaderd zijn.” De gedachte aan **gemeenschap** ligt dus allereerst in het woord „vergaderd zijn” opgesloten. De geloovigen hooren „bijeën.” In Mal. 3 : 16 lezen wij van de getrouwen, die te midden van het ontrouwe volk van Israël den Heer zochten: „Alsdan spreken, die den Heer vreezen, een ieder tot zijn naaste: de Heer merkt er toch op en hoort, en daar is een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven voor degenen, die den Heer vreezen, en voor degenen, die aan Zijn Naam gedenken.” Te midden van den treurig zedelijken toestand, waarin het uit de ballingschap teruggekeerde volk zich bevond, waren er getrouwen, die gekenmerkt werden door de vreeze des Heeren. Van de meerderheid des volks moest gezegd worden: „Zij vreezen *Mij* niet.” De getrouwen echter *beefden voor Zijn Woord, en gedachten aan Zijn Naam.* En dit geeft die heerlijke gemeenschapsoefening, die ook in de tijden van het grootste verval kan gevonden worden. Ja, de getrouwen worden dan juist samengedreven, omdat zij twee kenteekenen hebben: de vreeze des Heeren en het gedenken aan den Naam des Heeren. De Heilige Geest, die hen afzondert van het kwaad, brengt hen samen tot een Persoon, dien zij waarachtig vreezen, en wiens Naam tijdens Zijn afwezigheid voor hen *alles* is. Dit kwam ook zoo heerlijk uit in de dagen, toen de Heer Jezus geboren werd. Elizabeth, Zacharia, Simeon, Anna en zoo vele anderen, vreesden den Heer en verwachtten met vurig verlangen de verlossing; terwijl het godsdienstige volk zich in een betreuenswaardigen toestand bevond op elk gebied. De godsdienstige stelsels geven toe, dat het Woord van God verplichtingen oplegt; maar alleen in zoo ver die niet in tegenspraak zijn met hun organisaties. Doch het hart, dat den Heer toegewijd is,

zoekt den onzichtbaren Christus, wenscht in Zijn nabijheid te verkeerē, en zoekt dus tevens dezulken, die óók door het geloof zich hechten aan den Persoon van Christus. Wat kwam dat heerlijk uit bij Anna, die, schoon oud van dagen, in verbinding stond met allen, die, in Jeruzalem, de verlossing verwachtten, en die, toen zij zelf het Kindēken had gezien, niet alleen persoonlijk den Heer loofde, maar tot alle anderen over Hem ging spreken! In Hand. 2 : 47 lezen we, dat de Heer dagelijks bij de Gemeente voegde, die behouden moesten worden. Dat wil zeggen: God had op Zich genomen, het overblijfsel van Israël te behouden, en deed dit nu door het te voegen bij den nieuwen kring van gemeenschap. In Joh. 4 lezen wij, dat de Joden geen gemeenschap hadden met de Samaritanen. Ook mochten de Joden en de Heidenen geen omgang met elkaar hebben. De beloften en de verbonden waren van de Joden, en de Heidenen waren zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar Christus heeft den middelmuur der omtuining verbroken, en geloovigen uit de Joden, Samaritanen en Heidenen zijn thans één lichaam, zijn tot één kring gevormd, oefenen samen gemeenschap. Wat is het heerlijk, om te zamen, afgezonderd van het kwaad in elken vorm, ons te hechten aan het Woord en aan den Naam des Heeren! Een ieder spreekt er over tot zijn naaste! Te zamen bemoedigen zij elkander met de gedachte, dat de Heer snellijk zal komen! Spraken niet Petrus, Andreas en Nathanaël onder elkander over den Messias, die Zich aan hen had geopenbaard? In Maleachi riepen de getrouwen: De Verlosser *zal* komen! In Lukas: De Verlosser *is* gekomen. En thans roepen wij: De Verlosser *komt!* „Houdt wat gij hebt,” roept de Heer toe aan hen, die zich met Hem bezighouden en op Hem wachten. Ja, Hij bemoedigt hen in den wachttijd. En te zamen oefenen zij

gemeenschap met den Heer en met elkander; verblijden zij zich in Hem, die het Middelpunt hunner vereeniging is.

4. Ten nauwste hiermede verbonden is echter de gedachte aan **afzondering**. Want men lette er op, dat er niet staat: „zich vergaderen,” of „samenkomen,” maar „*vergaderd zijn*.” Het is natuurlijk wel waar, dat allen, die den Heer zoeken, en die aldus gemeenschappelijk een getuigenis vormen, zich vergaderen, samenkomen. Maar het is treffend, dat de uitdrukking hier anders gekozen is. Want het gaat hier niet om een willekeurig samenkomen tot het een of ander doel, om een zich vereenigen met het oog op het een of ander belang, maar het gaat hier om het *bijeen vergaderd zijn* door den Heer en door Zijn Geest, aan de plaats door den Heer Zelf aangewezen. Het heele verband maakt dit duidelijk, omdat te voren gesproken wordt over de Gemeente en de door haar uit te oefenen tucht. Natuurlijk kan in algemeenen zin met vrijmoedigheid van dit woord gebruik gemaakt worden, als men samenkomt om voor anderen iets te zijn of samen iets van den Heer te verwachten. Maar allereerst is het toch noodzakelijk te letten op hetgeen een woord in het verband zeggen wil. En dan is het duidelijk, dat het hier gaat om het door den Geest vergaderd zijn als getuigenis aan de plaats door God aangewezen. Daartoe is *afzondering* noodig; afzondering van de onbekeerden, van elk menschelijk stelsel, in één woord: van het kwaad; en dit kan alleen geschieden, doordat de Heilige Geest er toe brengt, zich persoonlijk te reinigen van de ongerechtigheid en van de ongerechtigen, om aldus, geheiligd, bekwaam te zijn tot gebruik des Meesters, tot alle goed werk toebereid. (2 Tim. 2 : 21.) Terwijl Lot leefde te midden der ongerechtigheid, en omgang had met de ongerechtigen, verkeerde Abraham in de tegenwoordigheid des Heeren,

met het heerlijk gevolg, dat God aan hem Zijn verborgenheden bekend maakte. Niet, dat hij zich niet bekommerde om het heil der hem omgevende wereld; wij weten, hoe hij met volharding voorbede deed voor Sodom. Maar hij en zijn huis namen toch een afgezonderde plaats rond het altaar in. Zoo is het ook met ons. Wat het aankondigen van het oordeel en het brengen van de blijde boodschap betreft, wenden wij ons met ijver, en onvermoeid, tijdig en ontijdig, tot allen. En wij bidden met volharding voor allen. Maar wat den eeredienst aangaat, scheiden wij ons af, want dit is Gods beginsel van eenheid. En deze afscheiding geschiedt niet willekeurig, maar wordt gewerkt door den Heiligen Geest, die uit het midden doet gaan van hen, die niet met Gods wil rekenen; en die bijeen vergadert rondom Hem, die Zelf afgescheiden is van de ongerechtigheid en van de ongerechtigen. Zij, die afgezonderd zijn door den Geest, worden vergaderd door denzelfden Geest. En dat alles geschiedt *tot Christus*.

5. Het vijfde, waarover onze tekst spreekt, is dan ook de Naam des Heeren. — De uitdrukking „in Mijnen Naam,” die hier gebezigd wordt, heeft de bijzondere beteekenis van: *tot Mijnen Naam*, d, w, z. *tot de belijdenis* van Mijnen Naam. Alles wat wij doen, moeten wij in den Naam des Heeren verrichten, gelijk geschreven staat in Kol. 3 : 17: „En al wat gij doet, in woord of in werk, doet alles in den naam des Heeren, God, den Vader, dankende door Hem.” In het bijzonder is dit natuurlijk waar, wanneer het gaat om de dingen des Heeren. In den Naam des Heeren moeten wij het Evangelie verkondigen, in den Naam des Heeren bidden en Zijn Woord onderzoeken. Maar het voorzetsel, dat in onzen tekst in het oorspronkelijke gebruikt wordt, zegt nog iets meer dan *in*. Het heeft de bedoeling van *tot* iets gebracht te zijn. Wij zijn afge-

zonderd geworden, in gemeenschap met elkander gebracht, en aldus vergaderd tot Hem, die naar ziel en lichaam op ons een recht heeft verworven. Zijn Naam heeft voor ons gezag. Reeds in Genesis lezen wij: „Toen begon men den Naam des Heeren aan te roepen.” Aanroepen heeft de beteekenis van aanbidden. Te midden van de goddeloozen, en van hen, die niet met den Heer rekenden, bogen Seth en vele anderen zich voor den Heer neder, en erkenden, dat Zijn Naam voor hen gezag had. Het is vreeselijk, dien Naam te verachten; en onteerend voor den Heer, wanneer die wordt ter zijde gesteld of er niet mede wordt gerekend. Zijn Naam is de uitdrukking van Zijn Wezen. Al de liefelijkheid, maar ook al de heerlijkheid van Zijn Persoon, is ons in Zijn Naam geopenbaard. En tot dien Naam nu vergaderd te zijn, is een groot voorrecht, is het werk van den Heiligen Geest. De Heilige Geest, die alle geloovigen tot één lichaam heeft gevormd, en die allen de heerlijkheid van Christus voor oogen stelt, wil ook allen vereenigen rondom dien heerlijken Naam, opdat zij zich in dien Naam zouden verblijden, en zich voor het gezag van dien Naam zouden buigen. Die aldus vergaderd zijn, houden dus rekening met de autoriteit des Heeren. *Hij* is het, die door den Geest vergadert; *Hij* is het ook, die door den Geest aanwijst, wie niet vergaderen mogen, of wie afgewezen moeten worden. In Lev. 24 lezen wij van de gouden tafel met de twaalf toonbrooden; een beeld van de eenheid. Maar dadelijk daarop wordt in hetzelfde hoofdstuk melding gemaakt van een man, die den Naam des Heeren had gelasterd. De heele vergadering moest den zoodanige steenigen. In eenheid samen voor God, moesten zij ook één met elkander tucht uitoefenen. En dat niet naar eigen willekeur, maar rekening houdende met den Naam. Hetzelfde beginsel

vinden wij in het Nieuwe Testament. In 1 Kor. 5 wijst de Apostel de Korinthiërs er op, dat zij allen verlost en waren voor wie Christus was geslacht. Hij zegt: „Ook ons Pascha, Christus, is geslacht.” Zooals in Exod. 12 : 6 wordt opgemerkt, dat de gansche gemeente der vergadering Israëls het lam zou slachten, hoewel er toch vele lammeren waren, zoo wordt ook hier aan de eenheid van het ééne lichaam gedacht. Christus is voor allen geslacht. Voor de Korinthiërs, voor Paulus, voor alle geloovigen. Nu wijst de Apostel er op, dat het zoo heerlijk is, als verlost en feest te vieren, in eenheid met elkander, in verschillende plaatselijke gemeenten. Maar dat daarmede ten nauwste verbonden moet zijn de wegdoening van het kwaad. „Zoo laat ons dan feestvieren, niet met oud zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met ongezuurd brood van oprechtheid en waarheid.” En hij verbindt dit met den Naam des Heeren. Het was zijn oordeel, zijn overtuiging, dat uit het midden moest weggedaan worden degene, die in de zonde leefde; en omdat hij rekening hield met het gezag van den Naam des Heeren, deelde hij den Korinthiërs mee, dat hij, hoewel ergens anders in een gemeente vertoevende, als ware hij tegenwoordig, het noodig oordeelde, in den Naam des Heeren Jezus, denzulke uit het midden te verwijderen, en wel als zij samen vergaderd waren „met de kracht van onzen Heer Jezus Christus.” Allen, die vergaderd zijn tot den Naam des Heeren, hebben rekening te houden met de heerlijkheid van dezen Naam, en hebben onder de leiding des Heiligen Geestes het gezag van dien Naam te handhaven.

6. Hiermede staat in innige betrekking hetgeen ten zesde wordt gezegd: „Daar ben Ik.” De „Ik ben” is de heerlijke Persoon, die tegenwoordig is. Niet alleen, dat Hij in den Geest bij ons is, zooals Hij in den geest in

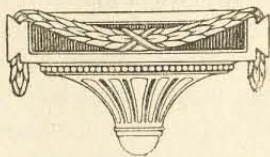
iederem geloovige wonen wil; maar waarlijk persoonlijk wordt Hij in het midden gevonden van hen, die tot Zijnen Naam vergaderd zijn. *Lichamelijk* is Hij in den hemel, aan Gods rechterhand, maar *persoonlijk*, hoewel onzichtbaar, komt Hij dáár, waar men tot Zijnen Naam vergaderd is. Hij is ook wel overal aanwezig in den geest, waar men in Zijn Naam, persoonlijk of gemeenschappelijk, iets doet; maar de belofte, dat Hij als de „Ik ben” in persoon — schoon onzichtbaar — in het midden verschijnt, is ten nauwste verbonden aan het vergaderd zijn tot de belijdenis van Zijn Naam. Hoe heerlijk is deze gedachte! Hij, die alles is voor den zondaar; die met de Zijnen is al de dagen; vertegenwoordigt Zich in Zijn heerlijken Persoon telkens in het midden van hen, die buigen voor het gezag van Zijn Naam, en die niet handelen naar eigen meeningen, maar die Hem Zelf in wat zij doen en laten de plaats der eere geven. — De Naam van Hem, die woonde in het midden van Zijn volk als de „Ik ben” moest gezag hebben voor Mozes en voor de kinderen Israëls. Als de Israëlieten in het land der belofte zouden heengaan naar de plaats, die de Heer, hun God, verkoren zou hebben om Zijn Naam aldaar te doen wonen, moesten zij voor den Heer verklaren wie zij geweest waren, wat er van hen door genade geworden was, en moesten zij zich niet alleen buigen voor het aangezicht des Heeren, maar in alles wat zij deden rekening houden met *Zijn heiligen Naam*. (Deut. 26.) Dadelijk na de opstanding verschijnt de Heer in het midden der Zijnen. En in Hebr. 2 : 12 lezen wij: „In het midden der Gemeente zal *Ik* u lofzingen.” Hij Zelf is daar, waar men tot Hem vergaderd is. Hij Zelf heft daar den lofzang aan. Welk een kostelijke waarheid is die van de persoonlijke **tegenwoordigheid** des Heeren Jezus in het midden van de ^{te}Zijnen!

7. De laatste woorden van onzen tekst luiden dan ook zoo vol bemoediging: „In het midden van hen.” Die „hen” zijn de „twee of drie,” vergaderd tot Zijnen Naam. En in hun midden wordt Hij gevonden. — Eens verzochten de kinderen Israëls den Heer, door met Hem te twisten, zeggende: „Is de Heer in het midden van ons, of niet?” Welk een ongeloof! Mozes, de man des geloofs, wilde niet optrekken, als de Heer niet in het midden van het volk medeging. En de Heer Jezus zegt tot Zijn discipelen: „*Ik* ben in het midden van u als een, die dient.” Terwijl Hij na Zijn opstanding tweemaal verschijnt in het midden der Zijnen. „Toen het dan avond was op dien eersten dag der week, kwam Jezus en stond in het midden.” „En na acht dagen waren Zijne discipelen wederom binnen, en Jezus kwam, en stond in het midden.” Niemand anders dan Hij kan en mag het **Middelpunt** der geloovigen zijn. Hij alleen moet ons hart bezitten. Naar Hem moet ons verlangen uitgaan. Hij, die in de toekomst zal staan in het midden van de oudsten als het geslachte Lam, wil ook nu zijn: het heerlijk Middelpunt onzer eenheid, het Middelpunt onzer aanbedding, het Middelpunt onzer gemeenschapsoefening. O, mochten wij, in het vooruitzicht, dat eens *alle* heiligen rondom Hem geschaard zullen zijn, ons thans, telkens als wij rondom Hem vergaderd zijn, in Hem verlustigen, opdat Hij, die het voorwerp is van Gods welbehagen, de vreugde van Zijn hart, het Middelpunt van al Zijn gedachten en plannen, de eer ontvange, die Hem toekomt!

Welke belangrijke waarheden liggen er toch opgesloten in de enkele woorden des Heeren: „Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijnen Naam, daar ben Ik in het midden van hen!” Ze zijn een kostbaar kleinood. Ze bieden,

vooral in dagen als de onze, rijke vertroosting en geven een schat van onderwijzing. Ze zijn bovendien als een vast fundament, ons van God gegeven voor onzen tijd van verval; er is geen heerlijker vergaderen dan op grondslag van Mattheüs 18 : 20!

Neen, wij willen geen ander Middelpunt van vereeniging, van vergaderen kiezen dan Jezus en dan Zijn Naam. Wij willen ook naar geen anderen Naam ons noemen, dan naar den Naam van Hem, die des Vaders welbehagen en de vreugde der engelen is. Wij willen ons verblijden, vergaderd te zijn tot den Naam van Hem, die Zich niet schaamt ons broeders te noemen, en die persoonlijk in het midden is van hen, die rondom Hem samenzijn. En wij willen Zijn onvergankelijke schoonheid bewonderen, Zijn liefde en trouw genieten, Hem alle gezag toekennen, in alles met Zijn heilige, persoonlijke tegenwoordigheid rekening houden, — God, den Vader, dankende, dat Hij ons Hem heeft geschonken als het Middelpunt van eenheid en vereeniging!

MATTHEÛS XVIII : 20.

Waar	PLAATS
twee of drie	GETUIGENIS
bijeen	GEMEENSCHAP
vergaderd zijn	AFZONDERING
in Mijnen Naam,	GEZAG
daar ben Ik	TEGENWOORDIGHEID
in het midden van hen	MIDDELPUNT

Een ZEVENVOUDIGE waarheid, waarvan de eerste vier in betrekking staan tot ons en onze verantwoordelijkheid, de volgende drie ons wijzen op den Persoon des Heeren en Zijn heerlijke belofte.